

fortafte Laan af Mars-Gage; men derimod have de 7 af Udvalget meent, at man maatte vedblive at indrømme Finantsministeren Ret til at ublaane til Embedsmænd, i særdeles trængende Omstændigheder, et Qvartals Gage; hvorimod den anden Deel af Udvalget har meent, at det ikke vilde være til nogen Nytte, og at man maatte ifald saadanne Laan eller Forskud være nødvendige, træffe en anden Foranstaltning, hvorved dette kunde skee. Disse Medlemmer have nemlig sagt, som jeg allerede tidligere har antydet, at naar det til saadanne tilbagevendende Epoker blev nødvendigt at laane ud til Embedsmænd under paatrængende Omstændigheder, saa vilde disse paatrængende Omstændigheder komme hyppigere igjen, efter at Laanet er gjort, de have tillige meent, at det vilde være meget vanskeligt, for ikke at sige umuligt, at finde Grændsen for hvad man kunde kalde paatrængende Omstændigheder. Der er jo intet Spørgsmaal om, at den meest paatrængende Omstændighed vilde just fremtræde der, hvor en Mand i de første Dage efter at have erholdt sin Gage, letfindig fortærede den, og hans hele Familie da var uden Brød, det var vistnok en ganske paatrængende Omstændighed; men ligesaa paatrængende vilde det være, at han ikke kunde have et saadant Haab, idet han letfindig paa den Maade forbrugte sin Gage. Derfom det er sandt, at de som have modsat sig Forskud i det Hele, sige at Embedsmændene selv ikke ville være istand til at opspare det Overtskud, som skulde benyttes for at udrede større Udgifter, saa vilde det være langt bedre, at Staten deelte deres Lønnings Adbetaling saaledes at de kun fik endeel deraf maanedsviis og endeel i større Summer, end at Statskassen optog en Lov, som forpligtede den tilbagefter at gjøre et saadant Tilskud i Form af et Laan, for saa gjennem en Afbetaling at indvinde dette Laan. Man har troet, at det maatte være langt bedre at opfordre Embedsclassen til at danne Laaneforeninger, som da Staten kunde flyde visse bestemte Summer til, om det skulde ansees nødvendigt, og lade dem være under Embedsmændenes Forvaltning, der da langt sikkrere og bedre end Statsforvaltningen vilde være istand til at værne om et saadant Institut og bringe det til at faae den fornødne

Nytte, og et saadant Institut kunde ogsaa faae de Indrømmelser, som andre lignende Institutter faae, til at tage en høi, sjøndt moderat Forrentning og paa den Maade vistnok blive mere velgjørende end en Lov, som indrømmer Finantsforvaltningen Ret til at give disse Laan. Man maa nemlig vel lægge Mærke til, at i Maret 1841 blev der truffet Foranstaltninger, for at hømme denne Ulempe, som allerede dengang havde viist sig i en betydelig Grad; man regulerede for Fremtiden, hvorledes Laanene skulde gives; men fra den Tid ere ogsaa Laanene tiltagne i en ganske forbausende Grad. Nu er det jo unægteligt, at de Laan, som siden den Tid ere givne, synes at være sikkrere, hvad Capitalen angaaer; thi de fleste ere givne imod Livsforsikkring; men Renten er dog tabt for Staten, idet de ere givne rentefrie. Disse forskjellige Betragtninger er det, som have ledet Udvalgets forskjellige Afdelinger, den ene til at foreslaae, at Qvartalslaan skulde vedblive at være berettigede i særdeles paatrængende Tilfælde; den anden Afdeling derimod, til at foreslaae at Qvartalslaan eller Qvartalsforskud, som i det Hele alle Forskud skulde ophøre, idet man nemlig saa har antaget, at Finantsforvaltningen vilde træffe andre Foranstaltninger og komme frem med nye Forslag, som bedre kunde opfylde Hensigten, nemlig at sikkre Embedsclassen Adkomst til den Understøttelse, til de Laan, som den virkelig kunde have nodig, og begrænde de Tilskud, som Finantskassen maatte give til visse bestemte Summer. Den tredie Deel af Lovforslaget omfatter de egentlige Laan, disse Laan, som ere vorede op til en saa stor Sum, som den, der allerede er nævnet; denne 3die Afdeling, som findes i § 7, bestaaer af 2 forskellige Dele: den ene Deel gaaer nemlig ud paa, at Finantsministeren skulde bemyndiges til at udslette af Bøgerne alle de resterende Laan uden Sikkerhed, som datere sig fra en Epoke, som ligger foran 1ste Januar 1841, og som udgjøre en Sum af mellem 160,000 og eet Hundrede og nogle og halvfemsindstyve Tusinde Rbd. Denne Sum bestaaer af en Mængde forskellige Laan, hvoraf det dog ikke ere saa, som, efter Udvalgets Mening, maae kunne fordres tilbagebetalte, da det har fore-